

баре се бихме разбѣгали. А слѣдъ малко що да видишъ Брехъ, що да видишъ, братъ да ми си, господине: всички трѣпнахме, ама всички малѫ и голѣмо — ахнахме, брате, а на сърдцето ни е хемъ страшно, хемъ пѣкъ драгостно, че мило, че едно . . . Е зеръ, найде се, брате, юнакъ, какъ, да му се не радвашъ? А онъ — Калешъ Димко — надвѣсилъ калпакъ надъ вѣжди, втикнулъ пищови и ятаганъ на поясъ, па въ лѣва ржка пушка, а дѣсната на ятагано — иде къмъ хорото, иде брате, ама тѣй върви мѣрно и съ глава напредъ, да рѣчешъ, вѣлкъ е, що на стадо иде! И всички ний се изплашихме, господине, никой се не мръдна отъ мѣстото си, а Полякотъ се заплѣсналъ о дѣвойката, — не види . . . Па и зеръ, може Богъ да му бѣше прѣчелъ днитѣ, та го бѣ ослѣпилъ и не видѣше онъ, че Калешъ Димко иде тѣй страшенъ на него! А кога лютиятъ юнакъ ергентъ дойде до хорото, то всички спрѣхме . . . ете, рѣчи, нозѣтъ ни се прѣкосиха! А поляктъ изгуби ума, — дигна ржка на чалмата си и така си замръзна подъ ножа Калешъ-Димковъ . . . И ахна свѣта цѣлъ, господине: какъ го не кѣйдиса, люто момче! Замахна ножо и прѣдъ цѣлъ свѣтъ прѣполови главата на полѣка, замахна още веднажъ — отсѣче му долниятъ челюсть . . . То се знае, поганецотъ се килна и се повали прѣдъ нозѣтъ на Калешъ Димка, като поженатъ класъ . . . А онъ дигна още веднажъ ножътъ — отсѣче му дѣсната ржка; дигна пакъ ятагана — отсѣче му лѣвата ржка . . . Цѣлото село, господине, търти на бѣгъ. А реве оня Калешъ Димко — сѣкашъ е бѣсенъ вѣлкъ! „Невѣрно куче!“ — чуехме; — „на ти бугарска дѣвойка! На тебе хоро у християнско село!“ — Секалъ го, господине, сѣкалъ — само кръве на около . . .

„Па взе си Калешъ Димко отъ тогай гората! Ехъ, злѣ си попаи селото за тая бела. Ама то още не бѣ нищо: ели се заеде оня Калешъ Димко — все ходи, а все е кай наѣе си село; комита излѣгалъ, а сърдце му все по тая хубава дѣвойка Катерина! Име